

Beszámoló

Szalmási Kitti vagyok, a Pécsi Tudományegyetem KPVK Tanító szakos harmadéves hallgatója. Az a szerencse ért, hogy a Makovecz ösztöndíjjal egy hónapot tölthettem a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Csíkszeredai karán. Ez az időszak rengeteg pozitív élménnyel és maradandó emlékekkel gazdagított. Az egyetemi közeg rendkívül barátságos és támogató volt. Az oktatók kivétel nélkül segítőkészek és elhivatottak voltak, ami nagyban hozzájárult ahhoz, hogy könnyen beilleszkedjek és magabiztosan haladjak a tanulmányaimmal. Az órák során tapasztalt interaktivitás és a tanárok lelkesedése különösen inspiráló volt. A szorosabb hallgató-oktató kapcsolat, amit itt tapasztaltam, ritka és különleges élmény, amely lehetővé tette, hogy mélyebb szinten megérthessem az anyagot és bátran kérdezzek, amikor csak szükségem volt rá.

A kollégiumi élet során megismerkedhettem számos diáktársammal, akik mindannyian kedvesek és segítőkészek voltak. A mindennapokban sokat beszélgettünk, tanultunk együtt, és közösen fedeztük fel Csíkszereda környékét. A közös vacsorák, esti beszélgetések és spontán programok mind hozzájárultak ahhoz, hogy otthonosan érezzem magam. Az egy hónap alatt számos kulturális és közösségi élményben volt részem. Különösen emlékezetes maradt számomra a március 15-i ünnepség, amelyen részt vettem. Az ünnepi rendezvények során tapasztalhattam meg igazán a helyi közösség összetartását és büszkeségét. Az emberek őszinte lelkesedése és a hagyományok tisztelete mély benyomást tett rám. Az ilyen alkalmak nemcsak a magyar történelem iránti tiszteletet erősítették bennem, hanem lehetőséget adtak arra is, hogy jobban megismerjem a helyi kultúrát és szokásokat.

A székely magyarok közösségi élete és vendégszeretete mély benyomást tett rám. Az emberek nyitottsága, őszintesége és segítőkészsége miatt gyorsan otthon éreztem magam közöttük. Az együtt töltött idő során megtapasztaltam a közösségi összetartás erejét, amely minden nehézség ellenére is töretlenül él bennük. Az itt töltött idő alatt új barátokra leltem, akik által még jobban megismerhettem az erdélyi magyarok életét és kultúráját. Az itt szerzett élmények és tapasztalatok örökre velem maradnak, és büszkén mesélem majd az itthon maradt barátaimnak és családomnak.

Az alábbi gondolatokkal kezdem meg zárásom, amelyek jól összefoglalják azt, amit ez az egy hónap jelentett számomra:

„Mit jelent a haza? Hiszen határok között próbálunk élni, mégis szülőföldemet elhagyva, olyan helyre leltem, mely megismertette a valós büszkeség és küzdelem erejét. Hogy nevezem én magam magyarnak, amikor ők román lobogó alatt is magyarabbak, mint bárki más, ki Pécs utcáit szeli? S ki vagyok én ebben a történetben? Főszereplő, vagy csak a narrátor, ki elregéli

egy lányka meséjét? Ujjaim alig tartják a tollat, a fagyos levegő megbénítja lábam, mégis szívem forrón izzik. Hát ez vagyok én. Én, aki hideg tájban találtam meg az otthon melegét.”

Ez az élmény megtanított arra, hogy a haza nem csupán egy földrajzi hely, hanem az emberek, a közösség és a kultúra, amely összeköt minket. Büszkén tekintek vissza erre az időszakra, és hálás vagyok a lehetőségért, hogy megismerhettem ezt a különleges világot. Az itt eltöltött egy hónap során nemcsak szakmailag, hanem emberileg is rengeteget fejlődtem, és a székely magyarokkal megélt közös pillanatok örökre a szívemben maradnak.

Egy Tamási Áron idézettel szeretném lezárni a beszámolómat, melyet teljes mértékben fontosnak tartok:

„Manapság már nemigen van olyan ember, akit régi szokás szerint vándornak lehetne nevezni. De ha mégis volna, mutatóba egy legalább, vándorútjából az az egy sem hagyná ki Erdélyt bizonyosan.”